

Presentació

Benvinguts a aquesta jornada en record de Francesc Vallverdú, membre il·lustre d'aquesta casa, que ens va deixar ara fa just un any. A l'Institut vàrem acollir una altra jornada en honor seu, que no fou promoguda per la Secció Filològica, sinó pel Congrés de Cultura Catalana. Això ja indica l'aspecte polifacètic d'en Francesc —a continuació en veurem més mostres—, que va destacar en molts àmbits i comeses.

Recordo en Francesc en tres àmbits, un d'ells molt antic. Fa cinquanta anys, el 1964, quan jo era estudiant de la carrera de ciències biològiques, ens va impartir unes classes de català de manera totalment voluntària. Cap dels estudiants havíem estudiat català de manera oficial, va ser la primera finestra oberta al coneixement de la llengua com calia. Recordo especialment una anècdota relacionada amb aquest temps; en un dels dictats que ens feia i després ens comentava per veure els errors que havíem fet, em va donar una satisfacció quan em va dir que només havia fet una falta —era un dictat extens. La clatellada de després, però, va ser forta perquè la falta l'havia fet escrivint el meu nom, Joandomènec, amb hac. Allà vaig aprendre que *Domènec*, igual que *Vic* i altres termes acabats en ce, ja no s'han d'escriure amb hac. M'agrada pensar que en Francesc va tenir un paper important, que ni ell ni jo sospitàvem llavors, en el fet que jo ara pugui signar aquestes ratlles com a president de l'Institut d'Estudis Catalans.

Aquest és un aspecte personal, després el vaig conèixer com a col·lega a l'Institut i com a delegat del president, Salvador Giner, a les societats filials; com a secretari general de l'Institut llavors, que m'ocupava també de les filials, vàrem col·laborar estretament en aquesta tasca. Va fer una feina molt important, era una època —estic parlant dels anys 2005-2007, abans de la crisi econòmica— en què hi havia una inflació de societats científiques alienes a l'IEC que volien esdevenir filials. La situació començava a ser complicada, perquè de ganes d'incorporar-les no

ens en mancaven, però econòmicament era inviable. El tracte que ell va tenir en tot moment va ser molt cordial i beneficiós tant per a les societats filials de l'Institut com per a aquestes societats que volien entrar, de les quals només dues ho van aconseguir. Va ser un diplomàtic expert i l'IEC li deu molta feina.

També voldria destacar la seva faceta com a membre de l'Institut, de la Secció Filològica, i, més concretament, la seva aportació als plens de l'IEC. Recordo que algunes vegades les seves intervencions eren fermes, d'altres més pausades, i que quan indicava que no estava d'acord amb algun aspecte que semblava ser acceptat per tothom, el seu raonament ens feia reflexionar perquè hi aportava una dimensió nova. Posava l'èmfasi en les visions que no tothom compartia, cosa que ens va ajudar força en la tasca de la Presidència, i diria que també als membres de l'IEC en general. El recordo amb gran afecte, no només per l'episodi llunyà que he explicat, sinó sobretot per l'alegria que significà per a mi retrobar-lo a l'Institut. El trobarem a faltar.

JOANDOMÈNEC ROS
President de l'IEC